

VIỆT NAM

6g sáng ngày 03/10/2008 (VN): Máy bay của hãng United cất cánh từ sân bay Tân Sơn Nhất – HongKong – San Francisco. Đó chính hành trình của tôi từ VN tới Mỹ. Để có được chuyến đi này, tôi đã chuẩn bị và sắp xếp trước cả năm. Tôi có visa vào Mỹ từ tháng 4 nhưng quá bận rộn với công việc đang làm, nên mãi đến tháng 10 mới có thể xách giỏ lên đường đi ngao du được.

Từ khi website Trần Quốc Tuấn ra đời, tôi đã liên lạc và biết tin tức của nhiều bạn bè và thầy cô giáo của ngôi trường trung học Trần Quốc Tuấn xa xưa. Đó cũng là động lực để tôi thực hiện chuyến ngao du gặp lại bạn bè và thầy cô giáo sau mấy mươi năm xa cách.

Không biết bao nhiêu email qua lại với một số bạn thân, thế là tôi đã có một chương trình trên đất Mỹ trong vòng 3 tuần đầy hứa hẹn. Đây là lần đầu tiên tôi đi chơi xa một mình, nên cũng lo lắng và hồi hộp lắm, đúng là "Hai Lúa" thứ thiệt (đây là danh xưng thật lòng của tôi, chứ không phải là nói chơi đâu nha).

CALIFORNIA

11g30 sáng ngày 03/10/2008 (Mỹ): Tôi tới San Francisco – anh Khang và anh Xí (hai người anh quen với gia đình) đón tôi tại sân bay và đưa tôi về ở nhà vợ chồng anh Khang (Sunnyvale) như đã dự định trong vài ngày. Khi về tới nhà anh Khang, tôi gọi điện thoại cho các bạn Phi Oanh, Phạm Tấn Phát, Trần Thanh Vũ, Hoạn Thư, Đoàn Chính, Anh Thi, Hoàng Đức Hạnh... PO thì cứ cười và hơi nghèn nghẹn qua điện thoại đã nói "tù Hòa đã tới Mỹ rồi đó sao?". Khi tôi kể cho Phát nghe tôi đã đi ra nhằm cửa nên phải chờ cả giờ thì anh Khang về mới tìm ra được, Phát không tin nổi làm sao mà tôi lại đi ra nhằm "cửa vào" của sân bay. Ấy vậy mà Hai Lúa đi nhằm thật đấy, rồi Phát và tôi cùng cười phá lên.

Chiều ngày 04/10/2008, Thanh Vũ đón tôi qua nhà ăn tối cùng cả gia đình anh chị em của Vũ. Tôi thấy anh chàng vẫn như xưa, chỉ có điều tóc thì đã muối tiêu. Gặp lại nhau thật là xúc động, tôi đã đánh Vũ thúi thụi như ngày xưa chúng tôi vẫn hay đùa giỡn với nhau. Anh chàng Vũ chỉ biết cười và vẫn nhường nhịn tôi như ngày còn đi học. Vũ nấu ăn thật là ngon. Sau đó Vũ hẹn sẽ chờ tôi đi Napa để thưởng thức rượu nho.

Trên đường đi Napa, Vũ và tôi nói cười huyền thoại. Chẳng hiểu chuyện ở đâu mà nói không dứt. Napa thật đẹp với những vườn nho làm mẫu, những khu nhà giới thiệu sản phẩm của từng hãng rượu và chúng tôi đã có bữa ăn trưa ngoài trời thật vui vẻ. Sau khi no nê thế là Vũ nghĩ ngay ra chuyện quậy phá thiên hạ, Vũ đã hót hải điện thoại cho PO báo rằng tôi uống rượu bị xỉn và té lăn đùng ra bãi cỏ rồi. Vũ thì khg biết phải làm sao? PO bị một phen hoảng vía. Sau khi hoàn hồn vì nghe tiếng cười sặc sụa của tôi, thế là anh chàng Vũ được nghe một bài "tung kinh" trong giọng nói vừa cười vừa tức cảnh hồng của PO. Đến xế chiều trước khi chuẩn bị đi về, thì Phát đã hân hạnh nhận được một cú điện thoại từ Vũ để nhờ Phát chỉ đường vì đã lái xe bị lạc trong cánh đồng trồng nho rồi. Nhưng Phát đâu phải "tay vừa", cũng ngang tài ngang sức quậy như Vũ, nên đã tỉnh táo cười và bảo tôi đừng sợ cứ việc gọi 911!

6g chiều ngày 08/10/2008: Như đã hẹn trước các bạn ở miền Bắc Cali (Vũ, Đức Hạnh-Tú, Tấn Phát-Lê và Hải Yến) sẽ tập hợp ở nhà anh Khang. Sau đó chúng tôi sẽ có bữa ăn tối tại nhà Anh Thi ở San Jose. Vũ và Hạnh-Tú đã tới từ sớm, rồi thì Phát-Lê và Hải Yến cũng tới đúng giờ đã hẹn. Bạn bè sau mấy chục năm gặp lại thật xúc động. Tôi không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả hết được cảm xúc của tôi lúc ấy nữa. Chúng tôi nói cười vui vẻ trong không khí thân mật và thật náo nhiệt. Thế là tôi chia tay gia đình anh Khang, để tới nhà Anh Thi ăn tối, tiếp tục cuộc vui với bạn bè. Anh Thi và ông xã đã chuẩn bị thật nhiều thức ăn để chào đón chúng tôi. Sau thủ tục chào hỏi nhanh chóng, chúng tôi dường như được trở lại tuổi học trò, tranh nhau nói cười và chọc ghẹo nhau nữa. Đôi lúc tôi có ý nghĩ ngộ nghĩnh trong đầu - chúng tôi chơi với nhau sẽ không bao giờ mịch lòng nhau đâu, vì cứ vô tư mà nói với cười đùa thì làm sao mà mịch lòng nhau được!

Khoảng 10g tối thì tôi chia tay Anh Thi-Gene, Hạnh-Tú và Vũ trong buổi tiệc và thật bịn rịn. Phát-Lê, Hải Yến và tôi lại vội vã lên đường về Sacramento. Bước lên xe, lòng tôi chợt chùng lại đôi chút. Nhưng may mắn, trên xe có bạn Hải Yến thật náo nhiệt. Những câu nói đùa thật duyên dáng của HY đã làm cho chúng tôi thấy đoạn đường hình như không quá xa và đã giúp Phát lái xe tỉnh táo hơn. Khi về tới

nhà của Phát thì cũng đã 12g đêm mất rồi. Hải Yến chia tay để chúng tôi để còn lái xe về nhà, cũng mất khoảng 15 phút.

Phát-Lê thật là chu đáo. Cô con gái nhỏ của Phát-Lê đã nhường cho tôi phòng ngủ của cô bé, thật là đẹp và êm ấm nữa.

Tôi vẫn còn bịn rịn với phút chia tay ở nhà Anh Thi, nên mãi đến 3g sáng tôi mới thiếp đi. Theo thói quen hàng ngày thì khoảng 6g sáng thì tôi tỉnh giấc. Cả gia đình Phát đã dậy từ sớm để chuẩn bị cho các cháu đi học. Phát-Lê đã lấy ngày nghỉ để đưa tôi đi thăm viếng Sacramento cả ngày. Tôi với Lê tuy mới gặp nhau nhưng cũng hợp tính nhau lắm, nên đã đùa giỡn như đã thân thiết với nhau từ lâu. Bữa ăn tối tại nhà với vợ chồng Phát và các cháu thật là ấm cúng. Tôi đã được tiếp đãi trong một không khí gia đình vui vẻ, thân thiện và tràn đầy hạnh phúc.

5g sáng ngày 10/10/2008: Phát-Lê và tôi lên đường đi Los Angeles (LA). Trên đường đi tôi được 2 bạn giới thiệu từng vùng đi qua. Chuyến đi từ miền Bắc xuống miền Nam CA, thật là vui và thật thú vị. Tối hôm đó, tôi đã gặp gỡ và ăn tối với em trai của Chi và anh chị của Ngân Hà. Khi tôi quay trở về khách sạn thì Phát gọi điện thoại cho cô Thu Hà (Canada). Thế là chúng tôi đã có cuộc nói chuyện tay ba với cô Thu Hà thật là vui nhộn. Học trò của cô tuy đã trưởng thành nhưng khi nói chuyện vẫn láu lỉnh và nghịch ngợm như xưa. Chúng tôi đã chọc ghẹo cô Thu Hà nhiều phen cười đến phát ho sặc sụa. Nhưng cô cũng đã bắt giở lái học trò để chúng tôi hiểu rằng "Trứng không thể khôn hơn vịt" đâu nhé! Thật là một cuộc trò chuyện thân tình và vui nhộn. Khoảng cách giữa cô giáo và học trò dường như được thu ngắn lại. Điều này đã làm cho tôi không thể nào quên.

Sáng ngày 11/10/2008: Phát-Lê đưa tôi đi Disney Land chơi. Thật sự, một buổi từ sáng tới xế trưa thì không đủ để dạo quanh hết Disneyland, nhưng hai bạn đã chọn lọc những khu chơi phù hợp và thú vị để đưa tôi vào cho biết. Tôi với Lê thì hơi chết nhát nên những trò chơi có những pha gây cản, hai đứa đã nắm tay nhau cho đỡ hồi hộp và hình như tôi đã la to lắm thì phải.

Tối hôm đó, Phát-Lê đã mời vợ chồng thầy Lượng, vợ chồng Bích Thủy và tôi ăn tối tại nhà hàng Seafood Paradise ở Westminster. Rất tiếc, cô Thy Oanh đã không tham dự được vì bị cảm sốt; thầy Thanh và thầy Thiện bận đi công tác xa; cô Thu Hà không bay qua được như dự tính vì công việc chưa giải quyết xong - (Chi tiết diễn biến trong bữa ăn tối – xin mời đọc bài viết của Bích Thủy về buổi tối họp mặt này).

Thầy Lượng không thể nào nhớ ra tôi. Dĩ nhiên rồi, thầy có biết bao học sinh mà, nhưng tôi là học sinh TQT thì thầy trò gặp nhau cũng có nhiều cảm xúc và mừng rỡ lắm. Thầy tôi tuy tóc đã hoa râm nhưng vẫn còn phong độ như xưa. Cô bạn Bích Thủy vẫn xinh đẹp và duyên dáng như ngày nào còn đi học. Sau bữa cơm tối thịnh soạn, chúng tôi kéo về nhà Thầy. Tuy trời đã tối nhưng Thầy đã dẫn chúng tôi ra vườn để hái ổi và nhãn, Thầy thì rọi đèn pin, trò thì níu cành hái trái. Khi hái đến những quả ổi to, tôi đã nói là "Thầy phải làm một hũ muối ớt rồi cột vào gốc cây ổi, khi nào hái xong tụi em sẽ chùi trái ổi vào đít quần rồi chấm muối ớt ăn, thế mới đúng điệu học sinh TQT".

Thế rồi cũng đến giờ phải chia tay Thầy và Bích Thủy. Thầy gởi lời thăm tất cả những đứa con của "Bố Lượng" còn ở VN. Cuộc hội ngộ chân tình và tràn đầy tiếng cười sao chóng tàn quá! Nỗi luyến tiếc lại tràn đến và xâm chiếm suy nghĩ của tôi mất rồi!

Sáng ngày 12/10/2008: Cô Thy Oanh tuy chưa được khỏe lắm, nhưng cũng đã cố gắng lái xe gần 2 tiếng để tới khách sạn gặp tôi – đưa học trò vụng về nhưng hay lẻo đẻo theo cô để mè nheo và nghịch phá (tôi chỉ cố gắng thực hiện thật đẹp những mẫu thêu đan cô đã dạy vào những kỳ thi mà thôi). Cô đã tặng chúng tôi (Phát, PO, Chinh, Thư, Chi, Hà và tôi) mỗi đứa một ông già Noel mà cô tự tay móc bằng sợi len. Tuy không có nhiều thời gian để cô trò tâm sự với nhau, nhưng cô Thy Oanh và tôi đã có những thâm tình từ xưa để đủ cảm nhận được tình thương giữa cô giáo và học trò sau bao nhiêu năm xa cách vẫn còn hiện hữu trong lòng.

Chia tay cô Thy Oanh, Phát-Lê đưa tôi ra sân bay LAX để kịp giờ bay qua Austin, Texas. Lòng tôi thật sự chùng xuống khi tới cửa sân bay. Vì xe không được phép đậu lâu tại cửa, nên tôi đã phải chia tay

Phát-Lê thật nhanh để đi vào bên trong. Tạm biệt Cali, tạm biệt các bạn và Thầy Cô giáo ở chặng hành trình đầu tiên. Đang còn trong vòng tay nói lời tạm biệt thì nỗi nhớ đã bắt đầu chọt đến đâu đó trong lòng. Tôi đã phải đi vào thật nhanh để giấu đi những cảm xúc của mình lúc ấy.

AUSTIN (TEXAS)

Chuyến bay từ Los đã tới Austin lúc 4g30 chiều. Máy bay vừa chạm đất và ngừng lại thì tôi có nhiệm vụ mở cell phone và gọi ngay cho PO. PO nói khoảng 5 phút nữa thì PO tới sân bay và dặn tôi chờ ngay cầu thang. Tôi ra khỏi máy bay và theo bảng hướng dẫn để ra chỗ lấy hành lý (lần này thì Hai Luá Hoà khôn ra rồi, cứ theo bảng hướng dẫn mà đi). Khi ra gần tới cầu thang cuốn, nhưng sao không thấy PO gọi lại lần nữa. Trong đầu tôi chọt nghĩ ngay ra, cô nàng này chắc là đứng núp đâu đó để quan sát mình đây. Thế là tôi đảo mắt quanh cả khu vực khi đang đi thang cuốn xuống tầng dưới để lấy hành lý. Đúng như tôi đoán, kia rồi, cô nàng PO đứng nép ngay một góc xa nhưng cũng bị tôi nhìn thấy. Tôi thật sự vui vì cô bạn của tôi chỉ còn cách tôi có vài mét thôi. Tôi chỉ tay thẳng về phía PO và cười không thể kềm lại được. Hai đứa nhìn nhau cười và thấy nghèn nghẹn làm sao. Tôi đã cảnh báo PO từ trước đó - khi gặp lại tôi thì không được khóc. Thực sự lúc đó tôi cũng đã muốn bật khóc rồi nhưng kìm lại, không thôi PO lại được thể tuôn trào như suối thì xấu xí cho cả hai tại phi trường thì nguy. Nắm tay nhau để tin rằng chúng tôi đang ở bên cạnh nhau và lại nhìn nhau cười mà chẳng nói được lời nào cả. Phải mất đến 10 phút sau thì hai đứa tôi mới qua được những giây phút xúc động đó và bắt đầu nói nói cười cười không ngừng. Vừa lúc đó, Đắc Hùng gọi cho PO hỏi thăm tôi đã tới chưa. Từ ngày tôi đặt chân lên tới đất Mỹ, ngày nào ĐH cũng gọi điện thoại từ Pháp qua để vấn an xem tôi có mệt không, có ăn ngủ được không. Thật là có lỗi nếu tôi không nhắc đến thầy Thiện (dạy Vật Lý). Tuy không có cơ hội để gặp lại thầy, nhưng thầy cũng đã thường xuyên gọi điện thoại để trò chuyện và thăm hỏi tôi. Tôi thật sự cảm thấy rất ấm áp cho tình thầy trò và tình bạn mà tôi đã có được trong những ngày qua.

Dù gì cũng đã chiều tà, PO đã hẹn với anh bạn Chấn Hưng và cô bạn Mỹ của PO để đi ăn cơm VN trước khi đưa tôi về nhà. Tuy ngồi máy bay hơi mệt, nhưng gặp lại bạn bè vui quá nên tôi đã không ngần ngại vừa tán dóc tung bưng với PO, CH và Elizabeth và vừa “chén” cho một bụng no nê.

Xe đã lăn bánh về tới nhà của PO. Sau khi sắp xếp chỗ ngủ cho tôi thì PO hướng dẫn tôi sử dụng đồ đạc, kể cả cái tủ lạnh to tướng với đầy ắp thức ăn thức uống. Đủ thứ chuyện được chúng tôi kể lể, tâm sự với nhau đến khi mệt đừ rồi tự tìm về chỗ ngủ. PO thật sự quá bận rộn với công việc. PO đã cố gắng đi làm từ tờ mờ sáng (4g30) lúc tôi còn ngon giấc, để có thể về sớm từ giấc trưa để cùng tôi đi chơi đây đó trong thành phố. Cô nàng lúc nào cũng cảm thấy áy náy vì đã để tôi ở nhà một mình vào buổi sáng. Nhưng thật sự tôi cũng bận rộn lắm vì điện thoại của bạn bè và thầy cô – rồi nào là ngồi vào computer để kiểm tra công việc còn đang dở dang của tôi ở VN nữa. Hai đứa đã có những buổi đi chơi, ăn uống, và cười đùa thật sung sướng, để bù lại khoảng thời gian thật dài (gần 30 năm) cách xa. Những ngày ở Austin, cô Thu Hà thường xuyên gọi điện thoại cho tôi vào mỗi tối trước khi đi ngủ. Cô trò hàn huyên mỗi tối phải đến “béng” hết 2 cái thẻ thì mới chịu buông cái điện thoại xuống nệm và ngủ thiếp đi.

Trưa ngày 17/10/2008: PO chở tôi đi Houston chơi, lái xe khoảng 2 tiếng. Tại đây tôi đã có thêm hai người bạn mới là Thu Hương và Bích Lộc (bạn cùng học Thiên Phước với PO). Tối hôm đó chúng tôi được anh Thắng, chồng Thu Hương, đãi ăn một châu lẩu Kim Sơn thật là ngon, Sau khi ăn uống no say thì PO, TH, BL và tôi chia tay anh Thắng và khăn gói về nhà cô Diệp (cô giáo dạy Văn ở Thiên Phước và cũng là mẹ của bạn TH) để ngủ. Cả đám đùa giỡn đến tận 2 giờ sáng mới thật sự chìm vào giấc ngủ, vì đã quá mệt do những trận cười đến mỗi cả mặt và cả miệng. PO do lái xe mệt quá nên đã chuẩn êm ra salon ngủ từ sớm.

Sáng hôm sau, tôi hẹn với một chị bạn quen cũng ở Houston ra chợ Hong Kong cùng ăn dim sum với chúng tôi. Như PO đã hứa hẹn với cô Diệp, chúng tôi đi chợ và cả ba đứa, PO, TH và tôi, sẽ trở tài nấu canh chua, cá kho, tôm rang me và gói gà mời Thầy và cô Diệp thưởng thức. Chúng tôi, nhất là PO, được Thầy Cô khen quá xá vì cả nhà đã có bữa ăn thật ngon miệng và thật vui vẻ. Sau khi dọn rửa xong, chúng tôi chia tay Thầy Cô Diệp để trở về nhà TH. Ở đây, chúng tôi lại phải chia tay với anh Thắng, TH và BL. PO và tôi phải quay trở về Austin để sáng hôm sau tôi lại lên máy bay tiếp tục chuyến hành trình.

Sáng sớm ngày 19/10: PO và tôi dậy thật sớm, để ra sân bay cho kịp chuyến bay lúc 6g sáng để tôi tiếp tục chương trình của mình. PO đưa tôi vào tận bên trong, sau khi gửi hành lý xong, PO đã lo lắng và chăm sóc tôi thật chu đáo nên đã căn dặn tôi đủ điều trước lúc chia tay. Lúc ấy, chúng tôi chỉ nhìn nhau và không nói nhiều nhưng cả hai cùng cảm nhận được tấm lòng bạn bè với nhau - thật giản dị nhưng không phải dễ mà có được.

CEDAR RAPIDS (IOWA)

Sáng 19/10: Từ Austin bay qua Cedar-Rapids, thì phải ngừng ở sân bay Chicago hai tiếng. Tôi hơi lo lắng vì nghe đồn rằng sân bay này to lớn lắm, nhưng "Hai Lúa" cũng có chút ít kinh nghiệm rồi nên cứ bình tĩnh mà run thôi. Rồi thì cũng tới Chicago, tôi vội vàng đi kiểm ngay Cửa đã được thông báo để tiếp tục lên máy bay tới Cedar-Rapids. Chỉ trong vòng có 20 phút mà Cửa vào cho chuyến bay tiếp của tôi thay đổi tới 3 lần, cũng nhờ có chút tiếng Anh như "cọp nhai đậu phộng" nên hú hồn cũng nghe ra và kiểm chỗ ngồi chờ tới giờ bay.

Sân bay Cedar-Rapids không lớn lắm, nên chỉ đi một chút thôi - thì kia cô bạn Đoàn Chính cùng cô công gái HíLì đang đứng dưới chân cầu thang đón tôi. Khuôn mặt xinh xắn và vóc dáng bắt cần đời của Chính vẫn như xưa. Mừng quá đi thôi - hai đứa ôm chầm lấy nhau và HíLì thì có nhiệm vụ chụp hình, con bé cứ chạy loanh quanh mẹ Chính và tôi, và cũng vui cùng chúng tôi trong lúc chờ lấy hành lý. Anh Hưng, ong xã của Chính, đã chờ sẵn ngoài xe và chúng tôi thẳng đường về nhà.

Gia đình Chính ở trong một khu nhà thật là đẹp và tôi được đãi một tô phở thật ngon do chính tay Mẹ Chính nấu đấy (vì tôi là khách quý đó nha). Chúng tôi (PO, Chính, Hoạn Thư và tôi) thường hay đùa và gọi nhau bằng Mẹ.

Khi lên chương trình thì Chính đã la làng - tại sao tôi chỉ ở nhà Chính có hai ngày, thế là tôi đã đề nghị Chính - vậy thì phải nghĩ ra chuyện để quây tung bưng trong hai ngày đi nhá!

Ngày hôm sau, Chính đưa tôi xuống phố chơi và tới thăm gia đình Dung, em gái của Chính, trời đã sập tối chúng tôi quay về nhà. Trên xe nhạc mở xập xình - Chính và tôi thì có đủ thứ chuyện để kể và chọc cười nhau. Cô nàng Chính lái xe mà cười tít mắt không thấy cả tổ quốc đâu cả thì làm sao mà nhìn đường đây ta. Tay lái nữ này cũng ham tốc độ nữa nên bụng tôi cứ đánh lô tô, vì bản báo tốc độ giới hạn dưới 65 MPH thì thấy cô nàng phóng gần tới 75, và còn bảo tôi canh chừng các bản báo tốc độ để nhắc chừng giùm. Thiên địa ơi, để chắc ăn nếu cho phép tối đa 65 mph thì tôi nói có 55 mph thôi. Cuối cùng cũng về tới nhà thì trời cũng đã tối lắm rồi. Quá vui vì được cười đùa thoải thích và quá mệt do căng thẳng về tốc độ của tay lái Đoàn Chính (viết tới đây thì tôi chợt nhận ra rằng, sao cái tên của cô bạn và tài lái xe trái ngược với nhau quá vậy ta !!!!)

Theo lời căn dặn của PO, thì ngày hôm sau Chính có nhiệm vụ đưa tôi đi bộ để giữ gìn sức khỏe, vì hai tuần trôi qua tôi không tập tành gì cả. Sau khi ăn trưa, Chính cùng với hai người bạn VN làm chung sở đưa tôi đi bộ trong một công viên, nhưng thật ra cây cối thiên nhiên như trong rừng, mùa Thu lá vàng cả đoạn đường đi vào, khung cảnh thật là đẹp. Đi lên tới đỉnh cao nhất của ngọn đồi, thì chúng tôi quay ngược ra đi men theo bờ sông uốn quanh ngọn đồi và đi về. Tối hôm đó, cả nhà Chính và tôi qua nhà mẹ anh Hưng ăn đám giỗ - đúng là số tôi may mắn có lộc ăn. Tôi và Chính đã thức thật khuya để hàn huyên tâm sự vì sáng mai tôi phải chia tay Chính để tiếp tục hành trình.

Sáng sớm trời trở lạnh, tôi tạm biệt anh Hưng và HíLì, sau đó Chính đưa tôi ra sân bay, thật sự cả tôi và Chính đều cảm thấy thời gian quá ngắn chưa đủ để bù lại thời gian chúng tôi xa nhau. Khi đi vào bên trong, tôi chợt quay nhìn ra vì trong lòng vẫn còn nuối tiếc một điều gì đó - người bạn của tôi vẫn đứng đấy yên lặng nhìn theo tôi và mỉm cười vẫy tay chào tôi một lần nữa. Hình ảnh ấy thật dễ thương Chính à. Tạm biệt Đoàn Chính - tạm biệt Iowa.

BOSTON

Sáng 22/10: tôi bay từ Cedar-Rapids - Chicago - Boston, máy bay đáp xuống sân bay Boston lúc 4g30 chiều. Hoạn Thư (thật ra cô bạn có tên là Thi Thư - nhưng thầy Thủ đã gọi là Hai bộ kinh Thi, còn Hoạn Thư là nhóm tiểu quỷ gọi) là cô bạn trong ba năm học ở TQT luôn ngồi bên cạnh tôi.

Hoạn Thư sao mà mảnh mai hơn xưa và vẫn duyên dáng với nụ cười có cái răng khểnh đã có mặt ngay chân cầu thang để đón tôi rồi đây. Tôi chỉ muốn chạy thật nhanh xuống cầu thang để được Hoạn Thư bầu cho một cái vào tay, cầu được ước thấy ngay thôi - Hoạn Thư chỉ nhìn tôi cười và thốt lên: "Tù Hoà" và thế là tôi được bầu vào cánh tay ngay. Đấy mới đúng điệu là cô bạn Hoạn Thư của tôi ngày nào, thật chân tình và thật dễ thương.

Trước khi về nhà, thì Thư chở tôi đi quanh phố để kiểm chỗ ăn tối, hai đứa vừa ăn vừa nói cười, quay đi quay lại hai đứa cùng nhìn lại các đĩa thức ăn - xơi cũng khỏe nhỉ!

Thời tiết Boston lạnh lắm so với tôi, nên Thư đã đem cho tôi một cái áo để khoác thêm vào. Trên đường chở tôi về nhà, bao nhiêu là chuyện được chúng tôi đem ra kể lể và không làm sao ngưng được tiếng cười trên xe, và lẽ dĩ nhiên thì cánh tay trái của tôi lại được hưởng những cái bầu của Hoạn Thư, cũng may là qua hai ba lớp áo nên cũng chẳng lạnh gì.

Khi về tới nhà thì trời tối lắm rồi và lạnh nữa. Anh Long, ông xã Hoạn Thư, đã tự đem quần áo qua phòng khác ngủ, để nhường phòng cho tôi và Hoạn Thư tha hồ mà tâm sự với nhau. Khi lên chương trình cho chuyến đi, thì tôi có nói đùa - Boston là chặng cuối cùng và Hoạn Thư là người hốt hụi chót nên Hoạn Thư phải chịu khó chờ tôi từ ngày 03 đến 22 (19 ngày lặn đáy, nên đền bù cho sự chờ đợi thì tôi đã để Hoạn Thư bầu tôi thoải mái mỗi khi chúng tôi cười đùa với nhau.

23/10: Thư đưa tôi đi thăm mấy gia đình anh chị của Thư ở Boston và chiều thì hai đứa đi Subway để xuống phố đi dạo, không ngờ là có ngày chúng tôi được đi dạo với nhau trong tiết trời mùa Thu ở Boston - nơi bạn tôi đã nhận là quê hương thứ hai. Hoạn Thư cứ nói: cho Tù Hòa đi Subway và lợi bộ trong gió lạnh, để biết thế nào là cuộc sống của bạn mình chứ. Ấy vậy mà tôi đi bộ cũng giỏi lắm đấy, nhưng từng cơn gió lạnh thổi làm cái mũi tôi tê tái luôn, nhưng có bạn hiền đi bên cạnh để nói cười thì lạnh có cái mũi một tí cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi. Tối hôm đó, tôi và Thư đi xem kịch - tuy không nghe được 100% tiếng Mỹ nhưng tôi hiểu được cả vở kịch, nên cũng thú vị lắm. Hai đứa tôi đã có một ngày thật vui vẻ và tràn đầy tình thân - không chút nào vội sau bao năm tháng.

24/10: Do tối hôm qua đi xem kịch về trễ, nên tôi và Hoạn Thư đã ngủ một giấc ngon lành và dậy cũng muộn. Hôm nay, anh Long lấy ngày nghỉ để chở Hoạn Thư và tôi đi chơi tiếp - đi vào trường đại học Havard và North Eastern (nơi Thư và Long học) để ngắm cảnh và chụp hình và Viện Bảo Tàng của Boston thật là đẹp, nếu để chiêm ngưỡng cho thỏa thích thì chắc phải mất hai ngày mới đủ.

Tối về nhà Thư, có cả mấy anh chị Thư nữa, thế là tôi được thết đãi một bữa Lobster hấp và nướng cùng với rượu vang thật tuyệt vời, chúng tôi ngồi bên cạnh lò sưởi được đốt bằng củi thật, tiếng lửa nổ lách tách và ánh lửa bập bùng thật là đẹp và ấm cúng vô cùng trong không khí gia đình vào một tối mùa Thu se lạnh (không khí này thì dân ở Sài Gòn từ nhỏ như tôi không bao giờ có được).

25/10: Thư-Long mời mấy anh chị của Thư và tôi đi ăn dim sum, tôi đã thật vui trong không khí gia đình rất thân mật của Hoạn Thư. Sau đó thì Thư-Long, anh Ba-chị Thủy và tôi đi chơi sông bãi, hai ngày hôm trước thì văn hóa nghệ thuật, còn hôm nay thì bài bạc cho biết với thiên hạ chứ (như lời Hoạn Thư đã nói). Tôi với Thư chơi kéo máy, hai đức thua mà cứ cười ngặt nghẽo. Nhưng tối hôm đó, quân ta toàn thắng vì anh Ba và anh Long ăn quá trời, tôi với Hoạn Thư làm nhiệm vụ chạy tới chạy lui đổi tiền thắng cũng thấy thích thú. Khi về tới nhà và ăn uống xong thì đã 1g sáng.

Tôi chỉ tiếc một điều là không có thời gian để đi thăm "Hai Hiếu" (Ngô T. Hiếu học chung lớp với PO), cũng là người bạn rất thân trong nhóm của tôi, nhưng Hiếu và Nhi, vợ Hiếu, thường xuyên gọi điện thoại để tán dóc và thăm hỏi tôi. Cũng như Trung "sư phụ" (ở Canada) cũng không bay qua để đi chơi với tôi được, vì tôi đã thay đổi chương trình đi vào tháng 10 (thay vì tháng 8 như đã dự định).

Chủ nhật 26/10: Tôi chia tay Thư-Long và Jenny, chẳng biết khi nào nữa thì tôi lại được ngồi bên cạnh để nghe nhìn thấy nụ cười của Hoạn Thư. Sự im lặng của tôi khi lên xe của vợ chồng Kim, em vợ của anh trai tôi, thì Kim cũng hiểu và tôn trọng những giây phút đó trong suốt gần một tiếng đồng hồ.

Kim cùng vợ đưa tôi về nhà ở Denvers (cách nhà Hoạn Thư một tiếng lái xe). Kim đưa tôi đi mua sắm một ít đồ để làm quà trong gia đình và hai vợ chồng đã sắp xếp hành lý cho tôi cả buổi tối.

Sáng sớm ngày 27/10: Kim chở tôi ra sân bay để quay về VN (Boston - San Francisco - Hong Kong - Việt Nam). Trời thì lạnh và lòng buồn man mác khi chia tay Kim tại sân bay.

Tạm biệt Thầy Cô!

Tạm biệt những người bạn thân thương!

Cảm ơn Thầy Cô và các bạn đã quan tâm, lo lắng và chăm sóc tôi trong 3 tuần đã qua. Hẹn ngày gặp lại.